

KIYI

(Delirme Saatleri-3)

bir kar tanesini yakalar gibi şimdi kaldırısam ellerimi
aldırmaz bana defalarca geçtiğim bu karanlık dehliz
sonunda bir yusufçuk gibi çekilir de aramızdan ömrüm
sarılmış buğday tarlalarının içerisinde kalırız biz
bir kar tanesini yakalar gibi şimdi kaldırısam ellerimi

keşke son kez delirsem kusarak sokaklarını bu şehrin
çağlayan bir pınarın altında habire köpürsem keşke
sırtı yırtık gömleğimle kadınların avucunda kalsa da yüreğim
bir daha, bir kez daha yeşerse kelebekler gibi ömrüm
keşke son kez delirsem kusarak sokaklarını bu şehrin

bir sabah uyandığımda dinmez mi göğsümdeki deniz
bir daha karşıma çıkmaz mı yola bıraktığım tarla kuşları
yüzüm kızardığında bir yağmurla sevişmeden henüz
akşam olur da başını uzatır mı kollarımıza şu gök
bir sabah uyandığımda dinmez mi göğsümdeki deniz

rüzgâr ne yandan çevirse de sahifemizi
artık yağmura sırnaşarak başlayamam sabaha
bu yüzden anlaşılmaz benim bir daha delirmem
bir daha yoksulluğum anlaşılmaz bu yüzden
rüzgâr ne yandan çevirse de sahifemizi

ey masum kızların omzundan kalkan bu hicran
artık aramaya mı koyulsam ortaya saçılan kuş cesetlerini
hatta *haydi bismillah!* diyerek ölürlen bile
sabah ezanında gürleyen bir yağmura mı yakalansam ben
ey masum kızların omzundan kalkan bu hicran

gök gürelemiyor, insan ağlamıyor ve konuşmuyorsa bu şehir
fısıldayın bana sokakların sesini nasıl işiteceğimi
açıklayın durmadan yürüsem de neden uzadığını yolumun
üzerine koştukça benden uzaklaşan şehrin ışıkları nasıl şey
gök gürelemiyor, insan ağlamıyor ve konuşmuyorsa bu şehir

oysa üstüme titreyen güz benimle kalmayacak
merakla kim olduğum sorulmaya başlandığında
insan tadında kıyıya vurmuş olacak bile bedenimiz
bu yüzden ardımda yoksulluk kalırsa şaşmam
çünkü ya şair kalacağız biz ya da yok edecek bizi bu deniz